

ikke vil kunne give Anledning til nogen Strid af nogen Betydning. Der vil vel imidlertid nok blive andet at strides og forhandle om.

Naar jeg er tilbøjelig til at se Fremtiden noget lysere end det ærede Medlem fra Ringkøbing, er det ikke alene, fordi vi nu staa over for den 2den Samling af Valgperioden, der plejer at være den frugtbarste, men ogsaa fordi vi dels alt have faaet, dels og i meget større Omfang vente at faa fremlaagt paa Tingets Bord forskellige Sager af vidtrækkende Betydning. Det glæder mig særlig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing lysste efter dem, thi deri ligger jo udtaalt et Ønske om at se Resultatet af de forskellige Kommissioners Betænkning fremlaagt fra Regeringens Side, baade Landbokommissionens og Toldkommissionens, hvilken sidste jo kan ventes i den nærmeste Fremtid. Jeg skal kun slutte med at udtale det Ønske, at det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke ved Samlingens Slutning maa finde Anledning til at se saa mørkt paa Stillingen, som han var tilbøjelig til i dette Øjeblik.

Scharling: Det var ganske vist ikke lyse Udsigter, som den første ærede Taler (S. C. Christensen) aabnede for den nu begyndende Rigsdagssamling, og det erkendte han jo ogsaa selv. Jeg tilstaaer, at heller ikke jeg maadejer den med de største Forventninger, særlig naar jeg ser hen til de Resultater, der kom ud af forrige Samling, men jeg tror rigtignok paa den anden Side, at dersom vi skulde give os til at begynde denne Rigsdagssamling med paa Forhaand fra alle Sider at udtale, at der ikke ud af den vil kunne ventes noget Resultat, og dersom vi yderligere vilde begrunde denne Udtalelse ved gensidig mere eller mindre at lægge Skylden over paa hinanden, ja, saa gøre vi straks, hvad vi kunne, for at bervirke, at Samlingen bliver resultatløs. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen Anledning til at følge den første ærede Taler paa denne Bane. Jeg for mit Vedkommende har da ogsaa, ligesom jeg mener Tilfældet var med den forrige ærede Taler, begæret Ordet ikke for at udtale mig om den politiske Situation, men om selve Finansloven, og da de Udtalelser, der fremkom fra den første ærede Taler og særlig den Del, der adresseredes til Højre, ikke specielt give mig nogen Anledning til at komme ind paa et Tilsvær, vil jeg forfølge min oprindelige Agt og begrænse mig til at omtale den finansielle Situation og det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg kan i saa Henseende slutte mig noget mere, end Tilfældet i Reglen har været, til den ærede foregaaende Taler. Forholdet mellem os

har jo gerne været det, at han har været tilbøjelig til at se noget lysere end jeg paa de Udsigter, som der aabnedes ved det forelagte Finanslovsforslag, og i saa Henseende er jeg i Aar noget mere tilbøjelig til at se Sagen paa lignende Vis som han. Jeg maa imidlertid straks bemærke, at mine Konklusioner dog ikke blive saa lidt forskellige fra dem, som han drog ud fra disse Forudsætninger. Det, der særlig har bragt mig til at se mere forhaabningsfuldt paa den finansielle Situation i Aar end i Fjor, er det Statsregnskab, der er blevet fremlaagt for Finansaaret 1895—96. I Stedet for en paaregnet Underbalance af 6—7 Millioner viser det sig deraf, at Indtægten blev henved 6 Millioner Kr. større end paaregnet, og Udgiften over $5\frac{1}{2}$ Millioner mindre, saaledes at der i Stedet for en Underbalance som nævnt blev et virkelig Overskud paa $4\frac{1}{2}$ Millioner. Resultatet er da ogsaa blevet det, som ligeledes den ærede foregaaende Taler nævnte, at Regnskabsbeholdningen eller Kassebeholdningen — de to Begreber falde ikke ganske sammen, men det, der her tænkes paa ved Kassebeholdningen, er Regnskabsbeholdningen — at Kassebeholdningen atter viser en opadgaaende Bevægelse, og at den betydelige Nedgang, der havde været til Stede i de to foregaaende Finansaar, ikke mindre end $11\frac{1}{4}$ Millioner Kr., omtrent fuldstændig er bleven erstattet i de to sidste Finansaar, 1894—95 og 1895—96, idet Opgangen da har været $10\frac{1}{2}$ Millioner; Kassebeholdningen stod saaledes den 31te Marts 1896 meget nær ved det Punkt, hvorpaa den stod i 1892. Jeg kan imidlertid ikke være enig med den ærede foregaaende Taler, naar dette ledede ham til Betragtningen om „den bugnende Statskasse“, og til en Udtalelse om, at vi nu igen vare inde paa den Bane, der førte til den store Kassebeholdning i 1885, hvilket var en Fare, som man skulde vogte sig for. Jeg ser ikke rettere, end at Kassebeholdningen, som den var den 31te Marts d. A., paa ingen Maade er større, end den i Virkeligheden bør være, naar den skal fyldestgøre sit Formaal, især naar man tager i Betragtning, hvor stor en Del af den saakaldte Kassebeholdning der slet ikke er disponibel. Det kan heller ikke nægtes, at de Forudsætninger, der førte til den store Kassebeholdning i 1885, heller ikke ere saaledes til Stede i de senere Aar. Den fremkom jo for en væsentlig Del derved, at dette Ting havde indført, for at bruge et mildt Udtryk, meget vidtgaaende Bepærelser paa de fleste Udgiftsbudgetter, medens man i de senere Aar er kommen ind paa en vistnok heldigere og for-